

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Jeg vil også gerne takke kulturudvalget for et meget konstruktivt udvalgsarbejde, som ganske rigtigt er blevet udført under et tidspres, uden at jeg dog af den grund på nogen måde kan acceptere hr. Bertel Haarders formodning om, at der kunne være tale om lovjask. Der har været enighed i udvalget om, at man ønskede at færdiggøre dette lovgivningsarbejde, at man så det realistisk. Det er sket, og jeg synes, der er gjort en meget, meget god og koncentreret indsats fra udvalgets side, og jeg mener ikke, at der er noget område, hvor udvalget ikke har ladet sig informere tilstrækkeligt. Jeg ved også, at udvalget har fået udtømmende svar på en meget lang række spørgsmål, der er stillet til kulturministeriet.

I anledning af den allersidste ordveksling om video, dette nye medium, vil jeg sige, at jeg ikke er enig med hr. Wilhjelms i, at der er noget betænkeligt i, at denne lovgivning gennemføres på nuværende tidspunkt, hvor vi alle ved at dette nye medium er i en meget stærk udvikling. Også jeg har den forventning, at statens filmcentral vil komme til at spille en væsentlig rolle med hensyn til distribution af film, som formidles ved dette medium.

Men denne lov er jo en kunststøttelov for film, og det eneste, vi her – og det gør vi korrekt – gør opmærksom på, er, at vi nu opfatter film som fremvisning af billeder, hvad enten det sker via en filmstrimmel eller via det nye medium video. De mange problemer, som er knyttet til videoproduktionen i øvrigt, arbejder man med i andre fora. Løsningerne på disse problemer vil indgå i en række andre love, bl.a. ophavsretslovgivningen og for nogle problemers vedkommende utvivlsomt også straffeloven. Men det hindrer ikke, hr. Wilhjelms, at vi kan lade en filmstøttelov omfatte begge medier på nuværende tidspunkt.

Jeg skal nu knytte nogle kommentarer til de enkelte ændringsforslag og først omtale ændringsforslag nr. 6, som er stillet af et flertal, og hvor der tillægges ministeren kompetence med hensyn til at godkende forsøgsordninger på produktionsstøttens og importstøttens område. Her er jeg enig med fru Marianne Bentsen-Pedersen og hr. Wilhjelms: jeg synes, det er forkert at tillægge kulturministeren en sådan kompetence; den skal efter min opfattelse ganske klart ligge hos bestyrelsen.

Det skaber uklarhed at gøre dette med hensyn til den gode regel, vi i almindelighed arbejder med, nemlig at kunstnerisk saglige afgørelser bliver truffet af kunstsagkyndige råd og hverken af en minister eller af folketinget.

Dette forslag har også en anden – jeg tror utilsigtet – konsekvens, som jeg mener er uheldig, og som vi må råde bod på, nemlig at det, således som det formelt er udformet, kommer til at fortrænge den oprindelige § 2, stk. 3, som findes i regeringens lovforslag, og som vi ikke kan undvære. Det er en opsamlingsbestemmelse til paragraffens stykker 1 og 2, hvor rammerne bliver lagt for bestyrelsens selvstændige kompetence. Hvis bestyrelsen ønsker at støtte et formål, der går ud over disse rammer, må den søge ministerens godkendelse, og det bør også være sådan i fremtiden. Derfor er det min hensigt at fremsætte et ændringsforslag, som på ny sikrer, at det oprindelige stk. 3 findes i loven.

Ændringsforslagene, der drejer sig om kompetencefordelingen mellem konsulenter og råd på den ene side og bestyrelsen på den anden side, har også været omtalt i debatten her; det drejer sig om nr. 13 og 18 til §§ 12 og 14, stk. 3, og om nr. 21 til § 18, stk. 1. Der har været en del diskussion om disse ændringsforslag, og hr. Bertel Haarder gjorde opmærksom på, at han mente, der var en uklarhed med hensyn til kompetencefordelingen mellem konsulenter og råd.

Til dette kan jeg sige, at det beror på det spørgsmål, at man på én gang må varetage to hensyn: vi må på samme tid sikre hensynet til ansøgerne, som skal føle sig rimeligt og retfærdigt behandlet, og vi må tage hensyn til at få placeret det kunstneriske ansvar, nemlig selve kvalitetsvurderingen, hos nogle personer, der ansættes netop til denne opgave. Det er mit indtryk, at denne kompetencefordeling har været udført uden problemer under den nu eksisterende lov, og derfor har jeg haft nogen bekymring ved nogle af de ændringsforslag, som er fremkommet.

Jeg har siden det sidste samråd overvejet disse spørgsmål, og mine overvejelser har ført mig til den opfattelse, at vi nok har tabt en dimension af syne, som ikke er helt uvæsentlig, nemlig at der i det oprindelige og fra min side fremsatte lovforslag var indbygget muligheden for en dialog imellem bestyrelse og filmkonsulent, idet konsulenten jo skulle